

Brussel·les és la capital de Bèlgica, capital de la Unió Europea. La ciutat té al voltant d'un milió d'habitants. L'edifici objecte d'aquest projecte es troba al "Quartier Européen".

El solar ocupa un lloc on xoquen tres realitats enfrontades:

- construcció tradicional de gra petit
- eixample d'edificis de mitja escala
- edificis objecte de gran escala

La topografia actual del Chaussée d'Etterbeek, que ressegueix el camí d'una antiga riera, és bruscament inferior a la de les vies principals properes a l'emplaçament, com la Rue de la Loi i la Rue de Belliard. Aquest fet, juntament amb l'arribada del ferrocarril, han fet que els grans edificis institucionals lluitin per assolir una relació més directe amb les cotes superiors de les avingudes principals, col·locant-se sobre pedestals.

Durant la segona meitat del segle XX, i amb l'arribada de la Comissió Europea, el planejament urbanístic s'ha allunyat dels paràmetres tradicionals. Ha desaparegut la caixa del carrer, característica de la ciutat de Brussel·les. Els edificis s'allunyen de l'alineació de façana per generar grans espais previs d'accés a les diferents delegacions de governs i entitats burocràtiques.

Existeix una reticència cap a l'arquitectura moderna per part de la ciutadania. Molts edificis, amb caràcter objectual, buscant la representativitat mitjançant grans volumetries, han oblidat respondre a la complexitat de cada emplaçament i a l'escala humana de l'arquitectura. És per això que el Quartier Européen té una gran deficiència d'espais exteriors de relació acotats entre edificis.

Es tractarà en aquest projecte, doncs, de respondre a la complexitat de l'emplaçament, així com a la diversitat del programa, tot donant la representativitat que requereix construir una ambaixada per un nou estat d'Europa, utilitzant un llenguatge arquitectònic llunyà als edificis objecte i a les grans pantalles de vidre i acer.

El projecte pren com a punt de partida l'aprofitament de la topografia com a eina de segregació d'accessos i d'espais exteriors. D'una banda, el pati inferior a cota ±0,00 m de l'antic camí SUD-NORD Chaussée d'Etterbeek dona, sota un gran porxo d'entrada, l'accés del públic general (oficinistes, tramitació de visats, exposicions temporals, etc.). Per altra banda, la plaça superior a cota +3,60 m del carrer Toulouse, de caràcter residencial, acollirà l'accés controlat de les delegacions oficials i de l'ús privat de l'ambaixador i del seu servei. Aquests dos espais previs a l'accés a l'edifici seran el punt central de treball del projecte. L'edifici, com una cinta, delimita l'espai propi de l'ambaixada, alhora que estableix una relació amb la ciutat.

L'edifici, entès com un únic volum encarregat de cosir el teixit residencial amb l'escala de ciutat, funciona com un edifici lineal amb diverses entrades segons l'usuari, i amb l'ajut dels nuclis, s'estratifica en alçada. Així, els espais susceptibles d'adquirir un ús al públic, es situen en planta baixa a cota ±0,00 m, amb el pati com a teló de fons i foyers d'entrada. El braç EST, conté el cos d'oficines, amb les zones d'atenció al públic en planta primera i les zones de treball intern en plantes segona i tercera.

La plaça superior a cota +3,60 m es destinarà a l'accés per l'ambaixador i les delegacions oficials, així com la càrrega i descàrrega de mercaderies, utilitzant aquestes últimes un accés independent des del carrer residencial. La plaça, com a relació/confrontació simbòlica del teixit residencial amb l'escala de ciutat de grans edificis objecte del districte europeu, es consolida amb un balcó sota el porxo format pel cos central de l'edificació, el qual acull les dependències privades de l'ambaixada, com la zona de recepcions oficials i la zona d'oficines de l'ambaixador i el seu personal de treball directe.

Finalment, el cos OEST, formant mitgera amb l'edificació existent, conté les dependències més compartimentades, com el centre logístic de l'edifici en planta primera, les cuines de la recepció oficial en planta segona, l'apartament del servei i el del convidat oficial en planta tercera, i es culminen amb l'habitatge de l'ambaixador, que ocupa a planta quarta i la sota coberta, generant dobles espais i aprofitant entrades de llum de sud a la zona de dia.

L'edifici, que tot i ser de tipologia lineal es formalitza a base de plegs i girs al voltant dels seus nuclis de comunicació vertical. Per la seva condició d'edifici lineal es pren la decisió de fer participar l'estructura del tancament i viceversa, per eliminar l'estructura dels espais interiors i entendre aquesta, juntament amb la façana com l'element generador de l'atmosfera interior de l'edifici. Així, es tria com a punt de partida un mòdul d'1,20 m generador de la façana, el doble d'aquest com a llum estructural 2,40 m, i l'alçada entre cares superiors de forjats del triple d'aquest, 3,60 m. Així, des dels envans fins les peces del fals sostre, passant pels paviments i les lluminàries, es seguirà aquesta lògica modular. Tot això conformarà l'atmosfera interior que acollirà l'ambaixada del NOU ESTAT, amb la transparència simbòlica però també material, com a punt de partida.

La façana es projecta com una doble pell, permetent així:

- amagar les singularitats dels espais de servei, que únicament tindrien una repercussió a la façana interior
- establir relacions canviants entre interior i exterior segons l'acabat de cada pell i per tant, trobar diferents nivells de privacitat
- aprofitar l'aire contingut en la càmera com a sistema passiu poder així millorar el comportament climàtic general l'edifici

Per últim, la coberta de l'edifici projectada com l'última façana del projecte, la qual serà present des dels gratacels d'oficines que envolten l'emplaçament, es formalitza, com la façana, a base de plegs i girs, amb la premissa de recollir l'aigua en un 90 % per la cara interior del solar i poder-la així, conduir més fàcilment cap al dipòsit d'acumulació d'aigües pluvials. Les instal·lacions que requereixen una relació amb l'exterior, es situen a patis descoberts formats per l'interrupció del material de coberta, sobre el cos central de l'edificació, per minimitzar pèrdues d'energies en el transport de l'aigua calenta i freda cap als aparells de climatització situats a cada zona del programa.

Com a punt final, destacar que el projecte es concentra en resoldre el conflicte existent entre l'arquitectura tradicional del teixit residencial amb l'aparició de grans volums d'oficines, sense voler renunciar per complet a cap dels dos llenguatges, buscant el compromís entre representativitat i funcionalitat.